

BUBAMARIN ČAROBNI VRT

Buba Marica je živjela u čarobnom vrtu. Vrt je bio toliko čaroban da su se u njemu sa svih strana nadvijali ogromni okrugli listovi zelja, veliki šiljasti listovi kukuruza, pa čak i ogromni cvjetovi žutog suncokreta. Na tlu se ispreplela zelena, od večernje magle vlažna trava. Tu večer je kao i obično, nakon prilično napornog dana u kojem je sa majkom i sestricom morala pohvatati veći dio lisnih uši koje su se naselile na listove zelja u vrtu, umorna i ziječajući, legla u krevet od zaostale kukuruzovine koju seljaci nisu u potpunosti pokupili. Svidio joj se taj šušćavi krevet i njegov miris, ali nije bila oduševljena što svoj ležaj mora podijeliti sa sestricom. Brzo je zaspala, a u snu je utonula u vrlo ugodne snove.

- Tko si ti? - zapitala je neku spodobu sasvim sličnu njoj, ali potpuno druge boje i daleko veću od nje!

- Ja sam krumpirova zlatica. - odgovori joj to biće za koje je u prvi trenutak pomislila da je strina, ili ujna, jer je sličnost sa članovima njene obitelji bila gotovo nevjerovatna. A na listu krumpira, s njegove donje strane, vidjela je i gomilu žutih jajašca koja su bila potpuno jednaka kao ona koje je znala položiti i njena mama.

„Koji je to uljez?“ - zabrinuto je pomislila. Rečavši to, krumpirova zlatica raširi svoja krila, onako naglo, kao da pokušava pokazati svu svoju snagu i Buba Marica ustukne za nekoliko koraka.

Bila je još mala i mama joj ništa nije pričala o tome da u čarobnom vrtu postoje i neka druga, njima slična bića.

Iza svojih leđa začuje glas svoje sestrice Buba Katice; „Krumpirova zlatica je hrana smrdljivim martinima, bez njih oni ne bi mogli preživjeti, baš kao što ni mi ne bi mogle živjeti bez lisnih ušiju!“

Baš je htjela postaviti još jedno pitanje kad je ugledala let jedne smeđe muhe, bar je ona mislila da je muha, jer je izgledala malo neobično. Letjela je raširivši svoja velika krila, ali u zadnji tren je shvatila Buba Marica da se ne radi o muhi jer miris koji je ovo biće širio oko sebe bio je veoma snažan i neugodan.

Uh, što je zasmrdilo!

Sagnula je glavu prema kukuruzovini ne bi li spriječila da do nje dopre snažan i neugodan miris, ali uzaludno. No, gle čuda, taj kukac, sad joj je već bilo jasno da se ne radi o muhi, već upravo o smrdljivom martinu koji je poletio ravno prema krumpirovoj zlatici i nje je u trenutak nestalo. Sad je odahnula, puno joj je ugodniji bio taj stvor koji nije bio bahat i napuhan poput

krumpirove zlatice. S njim se čak i lijepo dalo razgovarati, a što je zaključila zato jer ju je lijepo i kulturno pozdravio.

Nastavila je sa svojom šetnjom, stiskajući se pritom uz svoju sestricu. Polako i obzirno jer je shvatila da se u čarobnom vrtu ne događaju baš previše čarobne stvari. Dapače, ovaj svijet je izgledao gotovo potpuno jednako kao i stvarni svijet, prepun opasnosti i situacija o kojima je još nitko nije ništa podučio.

- Reći ću ja mami da sam malo razočarana, nije me mogla pustiti u svijet posve samu, a da me nije upozorila na sve opasnosti... Što bi bilo da se ovdje umjesto smrdljivog martina, koji živi na lijepom cvijetu rabarbare stvorio neki drugi opasan stvor? Tko bi me zaštitio ovako malenu da je recimo umjesto ovog dobroćudnog kukca naišao djetlić, koji obožava jesti Buba Marice?
- postavljala je pitanja sama sebi.

Sad je već prilično obzirno koračala pazeći da negdje iz prikrajka ne naiđe netko novi tko bi je mogao preplašiti ili još gore, nagaziti ju. Nije do kraja ni prestala razmišljati o svim mogućim opasnostima kad je ugledala neko čudno oštro klupko. Prišla mu je bliže ne mogavši izdržati od znatiželje, a onda, iznenada je odskočila čak deset koraka unazad, jer se ovo klupko pretvorilo u nešto živo. Imalo je ogromne bodlje, noge, oči, nos, i usta, uh, kakva su to velika usta.

- Ne boj me se. - progovori ovo biće, i zaista, imalo je takav nježan glas da je Buba Marica od prve shvatila da joj, od ovog iako velikog i na prvi pogled strašnog ježa ne prijete opasnost. Baš kad je shvatila da ima novog prijatelja, ugledala je smeđeg puža koji je iza sebe ostavljao vrlo ružan sluzavi trag. Izgledao je tako ljigavo. Drščući, već je htjela sakriti se u najudaljeniji kut, kad je vidjela da se pužu opasno približio jež koji ga je u samo jednom zamahu u slast pojeo.

"Ne brini" - rekla joj je sestra - "puževi su hrana ježevima, i oni nama neće ništa!"

„I ovaj put sam spašena“, promrmljala Buba Marica ipak sebi u bradu, no prene je glasno kreketanje žabe koja je iz prikrajka ljubomorno gledala na ježa. Bila je spremna na svađu i veoma ljuta jer je jež upravo smazao njezinu večeru. Na svu sreću, uskoro je ugledala drugog puža pa ipak nije ostala gladna i brzo se pomirila sa ježom. Žaba je dobro znala da sa susjedima treba biti u dobrim odnosima, jer dugo još moraju dijeliti prostor u čarobnom vrtu i nije dobro da su posvađani.

Buba Marica se sakrila u visoku travu za koju joj je majka već davno objasnila da služi kao dom mnogim njihovim rođacima koji su izuzetno korisni u čarobnom vrtu, a u travi su se nazirali i cvjetovi kadulje, kadifice, nevena i žalfije. Teta, Buba Dorica, joj je jednom prilikom

objasnila da ove biljke, zajedno sa korisnim kukcima i životinjama čuvaju čarobni vrt od napasnika i to im je služilo na čast.

Svi su voljeli nju i njezine rođake zbog dobrih djela koja su činili uništavajući štetočine. Zbog toga su im čak pripisali da nose ljudima sreću!

Iz krošnje drveća začuo se radostan pjev zeba, kosova i crvenrepki, kao da potvrđuju njezine misli.

„Znaš“, odozgo se začuo šapat, „bez nas bi vrt izgledao potpuno drugačiji. Listovi bi bili izgriženi, žuti, izgledali bi staro i zapušteno, jer biljka živi zahvaljujući lišću, pa kad gusjenice i ostali štetni kukci pojedu listove, biljka propada. A što bi onda ljudi jeli? Gdje bi ti i tvoja obitelj živjeli?“ pjevušile su joj ptice silno se ponoseći svojom ulogom.

„Da, u pravu su ptice, i majka mi je pričala da postoje dobre i loše vrtne životinje, i da postoje korisni i štetni kukci, no sigurno sam prerano odlutala iz majčinog krila pa nisam stigla baš sve naučiti. Još sam mala,“ razmišljala je.

A onda je susrela dvije uholaže kako se zaljubljeno dodiruju. Vidi, pomislila je, ljudima se one ne sviđaju, djeca ih se boje, to je jasno vidjela jučer kad je slučajno zalutala na prozor obližnje kuće. Upravo je u trenutku kad je slučajno bila naišla jedno dijete koje je u kući stanovalo ugledalo uholažu i vriskalo iz svega glasa. A one su tako korisne, hrane se lisnim ušima koje, kad bi zavladale čarobnim vrtom, uništile bi ga, a to bi bilo prestrašno.

Sa susjedne biljke potvrdno je klimnula glavom bogomoljka.

“ Da, da, bez nas bi vrt bio neprepoznatljiv, uništen! Kad bi to bar svi znali. Znaš, nije mi do slave, ali ljudi bi nam mogli bar priznati da smo vrlo bitni ovdje“, nastavila je.

„Mogli bi se i pobrinuti za nas, jer bez nas čarobni vrt ne bi bio ni malo čaroban već bi bio potpuno devastiran“, važno je iznosila svoje visoko učenje.

Gledajući u bogomoljku, Buba Marica nije ni primijetila da se ispred nje nalazi ogromna rupa. Zamalo je upala u nju, i da ju sestra nije naglo povukla tako je i bilo. A onda je ugledala glavu rovca kako iz nje proviruje.

E, sad je Buba Marici zaista srce počelo lupalo kao ludo!

Kakav je to nametnik bio?

Ogroman, strašan, opasan a k tome još i veoma ružan.

Počela je drhtati u svom krevetu od kukuruzovine. Ležaj joj je bio potpuno vlažan od straha koji je sada osjetila. U jednom trenutku je osjetila dodir sestrice i majke kako su je nastojale prodrmati ne bi li ju probudile, ali ona je toliko stvarno živjela u svom snu da se nije dala omesti u šetnji čarobnim vrtom.

I baš kad ju je majka skoro probudila, ugledala je, još onako sanjajući, kako iz zemlje proviruje glava crne krtice koja je jednostavnim pokretom rovca pojela i tako eliminirala strah koji je Buba Marica osjećala. Sjetila se da joj je mama objasnila da su rovci hrana krticama i da je to normalna pojava. Rekla joj je i da bi vrt bez krtica izgledao puno ružniji jer bi rovci pojeli sve korijene.

U istom trenutku je i majka uspjela u svom naumu, probudila je Buba Maricu u brizi da ne doživi prevelike traume od tih strašnih snova koje je sanjala.

A Buba Marica se sva sretna priljepila uz krila svoje majke, potpuno se sakrivši ispod njih, shvaćajući da je u stvari sve bio san, i da još puno, puno vremena treba dok postane samostalna i neustrašiva.

Do tada, biti će sretna ako ju majka uputi u sve tajne čarobnog vrta.

OTISKIVANJE S JABUKOM I DLANOM

Za ovu aktivnost vam je potrebno: A4 papir, tempere, polovica jabuke, kist.

Polovicu jabuke umočite u crvenu temperu i neka dijete stvara otiske po papiru. Prstićima neka napravi bubamari točkice i pokušajte zajedno s njim naslikati glavu, oči i ticala.

Premažite djetetov dlan s crvenom bojom uz pomoć kista i neka napravi otisak dlana na papiru. Prstićima neka napravi bubamari točkice i zajedno s njim napravite glavu, oči i ticala.

